

Menetetyn rakkauden määrä

Onko kyseessä leikki tai iloittelu, samaistuminen lapsuuden maailmaan vai laulu menetetystä, poissaolon ja puuttumisen syleilystä

Tarina päättyi kun lapsuus päättyi, mutta sen kohtasi uudestaan kun eli roolissaan kasvattajana ja isänä. Lapsuuden menetys on myös vanhempien menetystä sillä sanotaanhan että "lapsen koti on isän ja äidin välinen suhde".

Suhde aikaan on tärkeä. Lapsuuden kokemusmaailma ja aikakäsitys on usein transsendenttistä, voimakkaasti läsnäolevaa ja tuon keskittyneisyyden, soljuvuuden ja läsnäolon merkitys tuo meidät taiteen roolin äärelle. Taiteen tarkoitus on voimistaa kokemistamme ja juuri lisätä tuota merkityksen tuntoa arkisen arkisen olemassaolomme keskellä. Taide luo suhteen eksistenssiin, se tuo lapsuuden aikakäsityksen takaisin.

Kuvataiteilija käyttää passina matkoilla lapsuuteen kuvia, kuvia, jotka luovat meille kaikille muistoja ja joihin joudumme samaistumaan kun ne tuodaan eteemme. Rakentaminen, leikkiminen, oppiminen, tuhoaminen, kaiken rikkominen ja jälleenrakentaminen - siinä palasia lapsuuden leikeistä, hetkistä pelon ja täyttymyksen välissä.

Paluu lapsuuteen on kotiinpaluuta, vastaus kaipaukseen, nostalgiaa.

Joka suhtautuu välinpitämättömästi menneisyyteensä, on unohtanut jotakin. Taiteilijan tarkoitus on palauttaa sanaton, palauttaa leikki, antaa fantastiselle ja unen todellisuudelle uudestaan sija. Taiteilija viljelee sieluaan, tunnistaa surun itsessään, tekee surutyötä ja puhdistaa meidät, katsojat, tekonsa kautta.

Mielen talo rakentuu hiljaa ja torjutuksi tuleminen on sille vaarallista. Siksi paluu lähteelle, lapsuuden ytimeen, on ymmärrettävää ja hyväksyttävää. Suomalaisen akvarellisti Petri Hytösen (s. 1963) lähes koko tuotanto liittyy kotiin, sen ihmissuhteisiin ja jännitteisiin, sen luomaan oikeutukseen ja turvaan. Idylli tai kauhukuva, molemmat ääripäät löytyvät Hytösen tuotannosta.

Hänen sujuva tekninen suorituksensa, kuvien lähtökohtina olevat kuvamanipulaatiot ja ruiskumaalaus, tuo näkyviin lelujen tulvan,

kitsh-kulutuksen, jossa tavaran määrä voi kertoa voi kertoa yhtä lailla menetetyt rakkauden määrästä kuin lapsen kyltymättömyydestä. Leikkivä ihminen on humanismin rakennusainetta, leikki on tie koostumiseen, terveyteen ja hyvään.

Hytösen teoksissa itse lelut ovat leikkijöiden symboleja, esineet kertovat vertauskuvallisesti lasten läsnäolosta. Kirkasväriset leluröykkiöt todistavat poissaolevasta subjektista. Ehkä siksi että todellinen subjekti on taiteilija, joka regressionsa kautta, aikamatkallaan kysyy ja vastaa, puolestamme.

Hän vie meidät peilin eteen näyttääkseen meille että olemme hylättyjä. Mutta samalla hän laittaa transistorit pauhaamaan, värivalot vilkkumaan, liput liehumaan ja junat kulkemaan, että meillä voisi olla hauskaa.

Suurimmassakin ilossa on välke surua. Tuon kaiken Petri Hytönen näyttää kauniisti ja rikkaasti.

Kuutti Lavonen